

## Coses que no m'agraden

**E**l somriure fals de molts polítics. Les trucades comercials en hores intempestives. Les persones que s'aturen al mig del carrer quan es troben coneguts i, sense adonar-se'n, provoquen un tap entre els vianants. Aquells que no respecten el torn en una cua. El feixisme. Els crits innecessaris i gratuïts. La demagogia. La gesticulació banal. Les tones de carn exposades al sol en una platja atapeïda. Els insults perpetrats per perfils anònims a les xarxes. Els coneguts que s'interessen per tu i canvien immediatament de tema, per parlar d'ells. Els qui fan comentaris en veu alta al cinema o al teatre. Les dissertacions pretesament documentades que només repeteixen el que ha dit un tertulià en un debat televisiu o radiofònic. Els qui en un tuit en català citen en castellà filòsofs grecs, pensadors anglosaxons o escriptors francesos. El populisme. Aquells que diuen "no t'escolto" quan volen dir "no et sento". Els qui, davant d'una baralla a cops de puny, no saben fer res més que treure el mòbil i posar-se a enregistrar l'incident. Els que creuen que el client sempre té la raó i ho proclamen amb aire de superioritat davant d'un botiguer. La felicitat impostada que s'exhibeix a Instagram. Els qui justifiquen conductes incíviques perquè "el carrer és de tothom". La manca de serveis

o d'inversions públics. Els defraudadors fiscals que es queixen de la manca de serveis o d'inversions públics. Els operaris i professionals que no troben una solució al problema que t'ha dut a contractar-los. La monarquia. Els qui diuen "no soc racista, però...". Els clients que no saluden quan entren en una botiga. La solitud. La gent d'esquerres que no creuen en els serveis públics i la gent de dretes que demanen la gratuïtat dels serveis privats. Els esportistes o músics que, havent estat escolaritzats en català, parlen en castellà quan els fan una entrevista per a un mitjà autòcton. La condescendència. Els personatges de les pel·lícules que s'aixequen de taula sense haver tocat el menjar que els han servit al restaurant. L'egoisme. Els qui t'atribueixen una pertinença nacional amb arguments tan poc sòlids com "¿qué pone en tu DNI?". Els que es fan la víctima i són el botxí. Els poderosos que busquen més poder. Els qui només obren la boca per queixar-se i mai no aporten solucions a cap problema. Els actors amb mala dicció. La gent que escolta música sense auriculars a la via pública. Els que no creuen en res. Els qui creuen cegament en dogmes de fe. Els que diuen "ses Illes" i "Lleide" per fer-se els simpàtics. Els qui no admeten cap crítica i els que no fan més que criticar. Els que tot ho veuen negre i els que tot ho veuen blanc. Els qui no riuen mai i els que riuen sempre.

